tale

Timeless tales, Boundless Imagination

เมืองมูมินกลางฤดูหนาว
Moominland Midwinter

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

มูมินโทรลมองไปที่สะพานและตู้รับจดหมายเพื่อความปลอดภัย
สิ่งเหล่านั้นเต็มไปด้วยความทรงจำ เขายกฝาขึ้นนิดหนึ่ง
ทว่าไม่มีจดหมาย มีเพียงใบไม้เหี่ยว ๆ ใบหนึ่ง
ซึ่งไม่มีถ้อยคำใด ๆ เขียนอยู่

– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แด่ แม่ของฉัน

คำนำสำนักพิมพ์

เหล่ามูมินคงทนไม่ได้ถ้าต้องตื่นขึ้นมาในฤดูหนาวอันหนาวเหน็บ

เพราะใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าพวกเขารักแสงแดดและความอบอุ่นมากขนาดไหน

แต่การจำศีลในครั้งนี้จะต่างออกไป เมื่อมูมินโทรลทำในสิ่งที่ไม่เคยมีมูมินตัวไหนทำมาก่อน!

เมืองมูมินกลางฤดูหนาว เล่มนี้ไม่ได้หลับใหลอย่างเงียบงันในช่วงเวลาที่เหล่ามูมินจำศีล แต่กลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวาของเพื่อนพ้องจากอีกฤดูกาลที่มูมินโทรลไม่เคยพบมาก่อน พร้อมทั้งยังมีเพื่อนใหม่อย่างทูทิกกี้มาอยู่เคียงข้าง ความเหงาจับใจในคราวแรกที่ตื่นมาท่ามกลางลมหนาวเพียงลำพังจึงค่อย ๆ อบอุ่นขึ้นในหัวใจของมูมินโทรล

การสัมผัสกับฤดูหนาวที่ไม่คุ้นเคยนี้อาจดูน่าสะพรึงกลัวในตอนแรก แต่สุดท้ายมันก็จะกลายเป็นเรื่องเล่าที่พาครอบครัวของเขามาเจอกับประสบการณ์ครั้งใหม่ เพราะถ้าทุกอย่างง่ายดายเกินไปนัก ชีวิตก็ขาดเรื่องสนุกน่ะสิ!

สารบัญ

บทที่ 1 1

ห้องรับแขกใต้หิมะ

บทที่ 2 11

โรงอาบน้ำที่น่าหลงใหล

บทที่ 3 27

ความหนาวเย็นอันใหญ่หลวง

บทที่ 4 50

เหงาพิลึก

บทที่ 5 73

แขกใหม่ ๆ

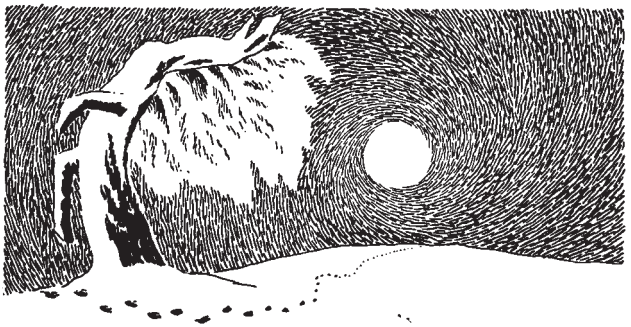
บทที่ 6 112

ต้นกุดูใบไม้ผลิ

เกี่ยวกับผู้เขียน 140

หุบเขามืดในดงหนาว

บทที่ 1

ห้องรับแขกใต้หิมะ

ฟ้าเกือบมืดเป็นสีดำสนิท แต่ยังคงมีหิมะส่องประกายสีฟ้าสว่างไสวในแสงจันทร์

ทะเลหลับใหลอยู่ใต้แผ่นน้ำแข็ง และลึกลงไปท่ามกลางรากไม้ในพื้นดิน สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยทั้งหมดต่างกำลังหลับฝัน ถึงฤดูใบไม้ผลิ แต่ฤดูใบไม้ผลิก็ยังอยู่ไกลนัก เพราะปีใหม่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่นานนี้เอง

ณ จุดที่หุบเขาเริ่มทอดเนินน้อย ๆ ขึ้นสู่เทือกเขา มีบ้านที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะหลังหนึ่งตั้งอยู่ มันดูว้าเหว่มาก และหน้าตาเหมือนกองหิมะประหลาดเสียมากกว่า ใกล้ ๆ ตัวบ้าน

มีคุ้งน้ำสีดำเหมือนถ่านอยู่ระหว่างขอบน้ำแข็ง กระแสน้ำช่วยให้แม่น้ำแห่งนี้ไม่จับตัวเป็นน้ำแข็งตลอดฤดูหนาว กระนั้นก็ไม่มีรอยเท้าเดินข้ามสะพาน และไม่มีใครแตะต้องกองหิมะรอบบ้าน

ภายในบ้านอุ่นสบาย กองถ่านหินคุกรุ่นอยู่เงียบ ๆ ในเตาทำความร้อนส่วนกลางในห้องใต้ดิน ดวงจันทร์ผินมองเข้ามาทางหน้าต่างห้องรับแขกเป็นบางครั้ง มันส่องแสงลงบนผ้าคลุมสีขาวที่ใช้คลุมเก้าอี้และบนถุงผ้าโปร่งบางที่หุ้มโคมระย้าแก้วเจียระไนไว้ตลอดฤดูหนาว และในห้องรับแขกนี้เช่นกัน ครอบครัวมูมินนอนรวมกลุ่มกันรอบ ๆ เตากระเบื้องเตาใหญ่ที่สุดของบ้านตลอดฤดูหนาวอันยาวนาน

พวกเขาเข้านอนตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนจนถึงเดือนเมษายนเสมอ เพราะเป็นธรรมเนียมมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ และพวกมูมินก็ยึดมั่นในประเพณี พวกเขาทั้งหมดตุนใบสนไว้ในกระเพาะทีละเยอะ ๆ เช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษเคยทำ และข้างเตียงของแต่ละตัวก็มีทุกสิ่งทุกอย่างที่หวังว่าคงจะจำเป็นต้องใช้ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิวางอยู่ เช่น เสียม เลนส์รวมแสงอาทิตย์ เครื่องวัดความเร็วลม และอะไรทำนองนั้น

ความเงียบนั้นลึกล้ำและคล้ายกับรอคอยอะไรบางอย่างอยู่

บางครั้งบางคราวก็จะมีพวกเขาบางตัวถอนใจและขดตัวจมลึกลงไปใต้ผ้านวม

แถบแสงจันทร์เคลื่อนจากเก้าอี้โยกไปยังโต๊ะในห้องรับแขกก่อนจะคืบคลานข้ามปุ่มทองเหลืองตรงปลายเตียง และส่องบนใบหน้าของมูมินโทรล

บางอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่มูมินตัวแรกรู้จัก

การจำศีลได้เกิดขึ้นแล้วในตอนนี้ มูมินโทรลตื่นและพบว่าเขากลับไปหลับต่อไม่ได้อีก

เขามองดูแสงจันทร์และต้นเฟินน้ำแข็งที่หน้าต่าง แล้วก็ฟังเสียงคร่างของเตาในห้องใต้ดิน มูมินโทรลตื่นเต็มตาและประหลาดใจมากยิ่งขึ้นทุกที ๆ ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้น และเดินย่องไปยังเตียงของคุณแม่มูมิน

เขาดึงหูเธออย่างระมัดระวัง แต่เธอไม่ตื่น เธอเพียงแต่ขดตัวเหมือนลูกบอลที่เมินเฉยลูกหนึ่ง

“ขนาดแม่ยังไม่ตื่น ก็คงป่วยการจะไปปลุกที่เหลือ” มูมินโทรลนึกในใจ ก่อนจะเดินตรวจรอบบ้านที่ดูลึกลับและไม่คุ้นเคยตามลำพัง นาฬิกาทุกเรือนหยุดเดินไปนานแล้ว และฝุ่นละเอียดก็ปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง บนโต๊ะห้องรับแขกยังคงมีชามซุปใส่ใบสนที่เหลือจากเดือนพฤศจิกายนตั้งอยู่ และโคมระย้าแก้วเจียระไนในถุงผ้าโปร่งบางก็ส่งเสียงกรุ๋งกริ๋งกับตัวเองเบา ๆ

ทันใดนั้นมูมินโทรลก็ตกใจและหยุดกึกอยู่ในความมืดอุ่น ๆ ข้างแถบแสงจันทร์ เขาเหงาหงอยขึ้นมาอย่างรุนแรง

“แม่ครับ! ตื่นเถอะ!” มูมินโทรลตะโกน “โลกหายไปหมดแล้ว!” เขากลับไปดึงผ้านวมของเธอ

แต่คุณแม่มูมินไม่ตื่น ความฝันถึงฤดูร้อนของเธอไม่เป็นสุขและว้าวุ่นอยู่ครู่หนึ่ง แต่เธอก็ไม่ลืมตา มูมินโทรลขดตัวลงบนพรมหน้าเตียงของเธอ และค่ำคืนในฤดูหนาวอันยาวนานก็ดำเนินต่อไป

* * *

ยามรุ่งอรุณ กองหิมะบนหลังคาเริ่มเคลื่อนไหว มันเลื่อนไหลลงมาเล็กน้อย จากนั้นจึงลื่นไถลอย่างเด็ดเดี่ยวข้ามขอบหลังคาลงมาดังผลุ

บัดนี้หน้าต่างทุกบานถูกกลบฝัง และมีเพียงแสงทึมเทาจาง ๆ เท่านั้นที่หาทางเข้ามาข้างในได้ ห้องรับแขกดูเหนือจริงยิ่งกว่าที่เคย ประหนึ่งว่ามันอยู่ลึกลงมาใต้พื้นดิน

มูมินโทรลทำหูผึ่งและฟังอยู่นาน จากนั้นเขาก็จุดตะเกียงน้ำมัน ก่อนจะเดินย่องไปที่ตู้ลิ้นชักเพื่ออ่านจดหมายฤดูใบไม้ผลิของสนัฟกิ้น จดหมายฉบับนั้นวางอยู่ใต้รถรางที่ทำด้วยแร่ทนไฟเช่นเคย และมันก็เหมือนกับจดหมายฤดูใบไม้ผลิฉบับอื่น ๆ ที่สนัฟกิ้นทิ้งไว้เมื่อเขาลงไปทางใต้ในเดือนตุลาคมของทุกปี

จดหมายเริ่มด้วยคำว่า “ลาก่อน” ที่เขียนด้วยลายมือตัวใหญ่ ๆ ป้อม ๆ ส่วนตัวจดหมายเองนั้นเขียนไว้เพียงสั้น ๆ

ลาก่อน

นอนหลับให้สบายและอย่าใจฝ่อไปเลย ในวันที่อบอุ่นวันแรกของฤดูใบไม้ผลิฉันจะกลับมาหานายที่นี่อีกครั้ง แล้วก็อย่าเพิ่งลงมือสร้างเขื่อนโดยไม่มีฉันล่ะ

สนัฟกิ้น

มูมินโทรลอ่านจดหมายซ้ำหลายครั้ง และจู่ ๆ เขาก็หิวขึ้นมา

มูมินโทรลเดินเข้าไปในครัวซึ่งดูราวกับว่าอยู่ลึกลงไปในชั้นใต้ดินหลายไมล์ ทั้งยังดูเป็นระเบียบเรียบร้อยและว่างเปล่าอย่างน่าหดหู่ ตู้เก็บอาหารก็อ้างว้างพอ ๆ กัน เขาไม่พบอะไรที่นั่นเลย ยกเว้นน้ำเชื่อมโลแกนเบอร์รีขวดหนึ่งซึ่งบูดแล้วและขนมปังปิ่น ๆ ครึ่งห่อ

มูมินโทรลทำตัวตามสบายอยู่ใต้โต๊ะครัวและเริ่มเคี้ยวหงับ ๆ แล้วเขาก็อ่านจดหมายของสนัฟกิ้นอีกครั้งหนึ่ง

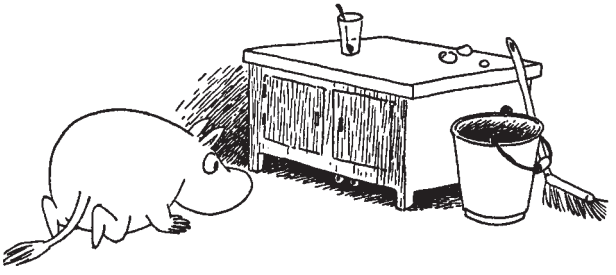
หลังจากนั้นเขาก็นอนหงายแผ่หลา และมองดูปุ่มไม้สี่เหลี่ยมจัตุรัสใต้มุมโต๊ะ ในครัวเงียบสงบไร้เสียงใด ๆ

“ลาก่อน” มูมินโทรลกระซิบ “หลับให้สบายและอย่าใจฝ่อไปเลย ในวันที่อบอุ่นวันแรกของฤดูใบไม้ผลิ” เขาพูดดังขึ้นเล็กน้อย จากนั้นจึงร้องเป็นเพลงออกมาสุดเสียง *“ฉันจะกลับมาหานายที่นี่อีกครั้ง! ฉันจะกลับมาหานายที่นี่ ฤดูใบไม้ผลิล่องลอยอยู่ในอากาศ อบอุ่นและสวยงาม เราจะอยู่ที่นี่ และนั่นไงเรา ที่นี่ที่นั่น ไม่ว่าปีไหนก็ตาม...”*

เขาหยุดโดยพลันเมื่อเห็นดวงตาเล็ก ๆ คู่หนึ่งส่องวาบออกมาจากใต้อ่างล้างจาน

มูมินโทรลจ้องตอบ ครัวเงียบเหมือนก่อนหน้านี้ แล้วดวงตาคู่นั้นก็หายไป

“เดี๋ยว” มูมินโทรลตะโกนอย่างไม่สบายใจ เขาคลานไปทางอ่างล้างจาน พร้อมกับร้องเรียกเบา ๆ ตลอดเวลา “ไม่ออกมาหน่อยเหรอ ไม่ต้องกลัวนะ! ฉันมาดี กลับมาเถอะ...”

แต่ใครก็ตามที่อาศัยอยู่ใต้อ่างล้างจานไม่กลับมา มูมินโทรลจึงโรยเศษขนมปังกรอบลงบนพื้นเป็นทางยาว และเทน้ำเชื่อมโลแกนเบอร์รีทิ้งไว้นิดหนึ่ง

เมื่อเขากลับมายังห้องรับแขก โคมระย้าก็ทักทายเขาด้วยเสียงกรุ๋งกริ๋งอย่างหดหู่

“ฉันไปก่อนละ” มูมินโทรลกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวกับโคมระย้า “ฉันเบื่อพวกแกทั้งหมดแล้ว และฉันจะเดินทางลงใต้ไปหาสนัฟกิ้น” เขาไปที่ประตูหน้าและพยายามจะเปิด แต่มันติดน้ำแข็ง

มูมินโทรลวิ่งพลางร้องคร่ำครวญจากหน้าต่างบานหนึ่งไปอีกบานเพื่อพยายามเปิดดูทั้งหมด แต่พวกมันก็ติดแน่นเช่นกัน ดังนั้นมูมินโทรลผู้โดดเดี่ยวจึงวิ่งขึ้นไปบนห้องใต้หลังคา จัดการเปิดช่องสำหรับกวาดปล่องไฟขึ้น แล้วมูมินโทรลก็ตะกายออกไปบนหลังคา

คลื่นอากาศเย็นเฉียบต้อนรับเขา

เขาหอบหายใจ ลื่นไถล และกลิ้งตกขอบไป

ดังนั้นจึงช่วยไม่ได้ที่มูมินโทรลจะถูกเหวี่ยงออกมาสู่โลกที่แปลกประหลาดและอันตราย และจมลึกลงสู่หิมะกองแรกในชีวิตจนเหลือแต่หูเท่านั้นที่โผล่มาให้เห็น หิมะกัดผิวนุ่มนิ่มเหมือนกำมะหยี่ของเขาจนระคายไปหมด แต่ในเวลาเดียวกันจมูกของเขาก็ได้กลิ่นใหม่กลิ่นหนึ่ง มันเป็นกลิ่นที่จริงจังยิ่งกว่ากลิ่นใดๆ ที่เขาเคยได้กลิ่นมาก่อน และออกจะน่าหวาดกลัวนิดๆ ทว่ามันก็ทำให้เขาตื่นตัวและสนอกสนใจอย่างยิ่ง

หุบเขาคล้ายถูกแสงสลัวทึมเทาห่อหุ้มไว้ มันไม่เป็นสีเขียวอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นสีขาว ทุกสิ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยเคลื่อนไหวกลับหยุดนิ่ง ไม่มีเสียงของสิ่งมีชีวิตใดๆ และทุกสิ่งที่เคยมีเหลี่ยมมุม บัดนี้กลับโค้งมน

“นี่คือหิมะสินะ” มูมินโทรลกระซิบกับตัวเอง “ฉันเคยได้ยินแม่พูดถึงมัน และนี่แหละคือสิ่งที่เรียกกันว่าหิมะ”

ในชั่วขณะนั้น ผิวกำมะหยี่ของมูมินโทรลก็ตัดสินใจว่าจะเริ่มให้ขนงอกออกมาหนาแน่นขึ้น โดยที่เจ้าตัวไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย ผิวของเขาตัดสินใจแล้วว่าต่อไปนี้จะต้องมีขนสำหรับฤดูหนาว ซึ่งคงใช้เวลาให้ขนงอกอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยที่สุดการตัดสินใจก็ได้เกิดขึ้นแล้ว และนั่นเป็นสิ่งที่ดีเสมอ

ระหว่างนั้นมูมินโทรลก็เดินลุยหิมะไปอย่างยากลำบาก เขาลงไปที่แม่น้ำ ซึ่งเป็นแม่น้ำสายเดิมที่เคยใสแจ๋วและไหลลื่วอย่างเบิกบานผ่านสวนฤดูร้อนของมูมินโทรล แต่บัดนี้กลับดูไม่เหมือนตัวเองเอาเสียเลย ผืนน้ำมีสีดำและเงื่องหงอย แม่น้ำแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโลกใบใหม่ที่เขาไม่คุ้นเคยสักนิด

มูมินโทรลมองไปที่สะพานและตู้รับจดหมายเพื่อความ

ปลอดภัย สิ่งเหล่านั้นเต็มไปด้วยความทรงจำ เขายกฝาขึ้นนิดหนึ่ง ทว่าไม่มีจดหมาย มีเพียงใบไม้เหี่ยว ๆ ใบหนึ่งซึ่งไม่มีถ้อยคำใด ๆ เขียนอยู่

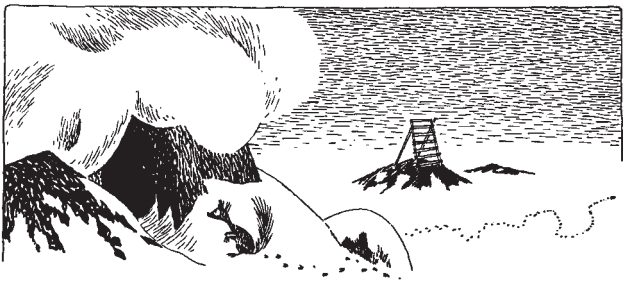
เขาเริ่มคุ้นกับกลิ่นของฤดูหนาวแล้ว มันไม่ได้ทำให้เขาสงสัยใคร่รู้อีกต่อไป

มูมินโทรลมองดูพุ่มมะลิที่เหลือแต่กิ่งก้านโล่ง ๆ พันกันยุ่งเหยิง และนึกในใจว่า “พุ่มไม้นี้ตายแล้ว ทั้งโลกตายไปแล้ว ระหว่างที่ฉันหลับ โลกนี้เป็นของผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก บางทีอาจจะเป็นของโกร๊ก มันไม่ได้มีไว้สำหรับพวกมูมิน”

เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงตัดสินใจว่า เขาจะยิ่งรู้สึกแย่กว่านี้ ถ้าเขาเป็นเพียงผู้เดียวที่ตื่นอยู่ท่ามกลางความหลับใหล

และด้วยเหตุนั้น มูมินโทรลจึงประทับรอยเท้าแรกลงบนหิมะโดยข้ามสะพานและขึ้นเนินไป รอยเท้าเหล่านั้นเป็น

รอยเท้าที่เล็กมาก แต่แน่วแน่ และชี้ตรงไปท่ามกลางหมู่ไม้
ซึ่งมุ่งสู่ทิศใต้

บทที่ 2

โรงอาบน้ำที่น่าหลงใหล

ณ **ริมทะเล** ไกลออกไปทางตะวันตก เจ้ากระรอกหนุ่มตัวหนึ่งกระโดดอยู่บนหิมะอย่างไร้จุดหมาย เขาเป็นกระรอกน้อยที่โง่เขลามาก และชอบคิดว่าตัวเองเป็น “กระรอกผู้มีหางอันยิ่งใหญ่”

อันที่จริงเขาไม่เคยคิดเรื่องอะไรนาน ๆ ได้เลย ส่วนใหญ่เขาแค่มีความรู้สึกถึงสิ่งต่าง ๆ และความรู้สึกล่าสุดของเขาก็คือฟูกในรังเป็นปุ่มเป็นปมไปหมดแล้ว ดังนั้นเขาจึงออกมาหาฟูกนอนแผ่นใหม่

บางครั้งเขาจะพึมพำว่า “ฟูก” เพื่อไม่ให้ลืมว่ากำลังหาอะไร

เพราะเขาลืมสิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายมาก

เจ้ากระรอกกระโดดทางโน้นทีทางนี้ทีเข้าไปในหมู่แมกไม้ก่อนจะโผล่ออกมาบนพื้นน้ำแข็ง เขาซุกจมูกลงในหิมะพลางไตร่ตรอง ก่อนจะแหงนมองท้องฟ้าแล้วสั่นศีรษะ จากนั้นก็กระโดดต่อไปอีกครั้ง

เขามายังถ้ำบนเนินเขาและกระโดดเข้าไป แต่พอถึงที่นั่นเขาก็จดจ่อกับเรื่องนั้นไม่ได้ ดังนั้นเขาจึงลืมเรื่องฟูกไปหมด เจ้ากระรอกนั่งลงบนหางตัวเองพร้อมกับเริ่มคิดว่าถ้าใครจะเรียกเขาว่า “กระรอกผู้มีหนวดเคราอันยิ่งใหญ่” ก็คงได้เหมือนกัน

ด้านหลังหิมะกองใหญ่ที่ปากถ้ำ มีใครปูฟางไว้บนพื้นและบนฟางนั้นเองมีกล่องกระดาษแข็งใบใหญ่ที่เปิดฝาแง้มไว้ตั้งอยู่

“แปลกแฮะ” เจ้ากระรอกพูดดัง ๆ ด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย “กล่องกระดาษแข็งนั่นไม่ได้อยู่ตรงนั้นมาก่อนนี่นา อาจจะมีอะไรผิดพลาด ไม่อย่างนั้นฉันก็มาผิดถ้ำ หรือฉันอาจจะเป็นกระรอกผิดตัว แต่ฉันคงไม่อยากเชื่อเรื่องนั้น”

เขาเขี่ยมุมหนึ่งของฝาขึ้นและมุดศีรษะลงไปในกล่อง

ในนั้นอุ่น และดูเหมือนจะเต็มไปด้วยอะไรบางอย่างที่นุ่มสบาย ทันใดนั้นเจ้ากระรอกก็นึกถึงฟูกขึ้นมา ฟันเล็ก ๆ คม ๆ ของเขาเจาะลงไปเจอวัสดุนุ่ม ๆ ที่ใช้ยัดไส้ แล้วเขาก็ดึงขนสัตว์ออกมากระจุกหนึ่ง

เจ้ากระรอกดึงออกมากระจุกแล้วกระจุกเล่า ในไม่ช้าก็มีขนสัตว์เต็มอ้อมแขน แต่มือเท้าทั้งสี่ก็ยังทำงานหนักต่อไป เขายินดีและมีความสุขอย่างยิ่ง

แล้วทันใดนั้นก็มีใครพยายามจะกัดขาเขา เจ้ากระรอกพุ่งหวีออกจากกล่องราวกับสายฟ้าแลบ เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตกลงใจว่าเขาควรอยากรู้อยากเห็นมากกว่ากลัว

ในไม่ช้าศีรษะที่มีใบหน้าโกรธขึ้งและมีผมยุ่งเหยิงก็ปรากฏขึ้นในรูที่เขากัดไปเจอขนสัตว์

"พวกแกอยู่นั่นกันหมดเลยเหรอ *พวกแก*!?!" ลิตเติลมายพูด

"ฉันไม่แน่ใจ" เจ้ากระรอกตอบ

"แกปลุกฉันตื่นขึ้นมาแล้ว" ลิตเติลมายพูดต่ออย่างเดือดดาล "แถมยังกินถุงนอนฉันไปตั้งครึ่งหนึ่ง นี่มันเรื่องอะไรกัน"

แต่เจ้ากระรอกขี้ลืมเสียจนลืมเรื่องฟูกไปอีกแล้ว

ลิตเติลมายพ่นลมหายใจทางจมูกและปีนออกมาจากกล่อง

กระดาษแข็ง ก่อนจะปิดฝาให้พี่สาวของเธอที่ยังคงหลับอยู่ แล้วเธอก็สัมผัสได้ถึงหิมะ

“หิมะเป็นอย่างนี้นี่เอง” เธอพูด “ใครต่อใครช่างคิดอะไรได้น่าขำ” เธอปั้นหิมะให้เป็นก้อน และครั้งแรกที่เธอขว้างออกไปก็ถูกศีรษะเจ้ากระรอกเข้าพอดี ลิตเติลมายก้าวออกจากถ้ำเพื่อครอบครองฤดูหนาว

สิ่งแรกที่เธอทำสำเร็จก็คือการลื่นบนหน้าผาที่เต็มไปด้วยน้ำแข็ง แล้วก้นเธอก็กระแทกอย่างแรง

“เข้าใจละ” ลิตเติลมายพูดน้ำเสียงน่าพรั่นพรึง “*พวกมัน* คิดว่าจะหนีไปได้อย่างนั้นเหรอ”

จากนั้นเธอก็นึกได้ว่า มายอย่างเธอจะดูเหมือนอะไรถ้าขาชี้อยู่กลางอากาศ แล้วเธอก็หัวเราะหึ ๆ กับตัวเองอยู่ครู่ใหญ่เลยทีเดียว ลิตเติลมายตรวจดูหน้าผาและด้านข้างเนินเขาพลางครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า “เออแน่ะ ตอนนี้ละ” แล้วเธอก็กระโดดโดยเอาหลังไถลไปตามน้ำแข็งเรียบ ๆ ลงมาตั้งไกล

